

Tarık Suresi 7. Ayet (Sözde Çelişki)

www.ateistlerecevap.org/2018/02/tarik-suresi-7-ayet-sozde-celiski.html

ateistlerecevap

Şubat 11, 2018

“LÜTFEN SONUNA KADAR OKUYUN”

“Onun için insan neden yaratıldığına bir baksın. Atılan bir sudan yaratıldı. O su, erkeğin sulbü ile kadının göğüs kemikleri arasından çıkar.” (Târık, 86/5-7)

Bu tanımda, meninin yahut yumurta hücrelerinin çıkış yerleriyle ilgili bir işaret görülmemektedir. “Omurga” veya “sertlik” gibi anlamlara gelen “sulb” sözcüğüyle baba, “göğüsler” anlamına gelen “terâib” sözcüğüyle de anne bedenlerinin üremeye ilgili nahiyelerinin kastedilmiş olabileceği dikkate alınır, son derece nezih bir ifade ile ve dikkatleri sözün asıl amacına yönlendirecek şekilde, cinsel birleşmenin kastedildiği anlaşılabilir.

İnsanın “sulb” ile “teraib” arasından çıkan suyun bir cüzünden yaratıldığını düşünüp, kendisini böyle hakir bir sudan yaratan Allah’ın onu döndürmeğe de yani öldükten sonra yeniden yaratmağa da kadir olduğunu anlaması emredilmiştir.

“Sulb” ve “teraib” üzerinde iki görüş vardır. **Birincisine göre** ikisi de erkektedir. **Sulb**, erkeğin bel kemiği, teribenin çoğulu olan **teraib** ise alttan dörder kaburga kemiğidir. İşte insanın cinsel cihazları, beden bu ana iskeleti arasında kalır. İnsan bu ana kemikler arasında bulunan cihazlardan tazyikle atılan suyun bir parçasından yaratılır.

İkinci görüşe göre ise “sulb” erkeğe, “teraib” kadına aittir. Yani insanın, *erkeğin sulbü ile kadının teraibi arasından çıkan bir sudan*, yahut her ikisinin sulb ve teraibi arasından çıkan bir sudan yaratıldığı anlaşılmalıdır.

Birinci ihtimale göre insan erkekten atılan bir meniden yaratılmaktadır. Ki insanın cinisini belirleyen de, erkekten atılan meninin milyonlarca parçalarından biri olan meni parçacığdır. İkinci takdirde de insanın, menideki sperm ile kadındaki yumurtanın birleşmesinden yaratıldığı anlatılmış olur. Özellikle “**Hulike min main dafik**” âyetinde bir incelik vardır ki o da insanın o tazyikle atılan suyun tamamından değil, bir parçasından yaratıldığı anlatılmaktadır ki gerçekte insan atılan meni içerisindeki milyonlarca spermden sadece birinin, yumurtayı aşılmasıyla yaratılmağa başlar.

Âyet atılan suyun, **sulb** ile **teraib** arasından çıktığını söylüyor. Kur’an’ın söylediğini modern anatomide tasdik ediyor. Zira erkeğin temel üreme organı husye ile kadının temel üreme organı yumurtalık, henüz anne karnındaki ceninin **sulb** ile **teraib** arasındaki bölgede oluşur. Daha sonra bunlar aşağı iner. Kadında rahmin yanına yerleşir, erkekte vücut dışına çıkar.

Bunlar asıl yerlerinden aşağı inmekle beraber yine **sulb** ile **teraib** arasından gelen sinir ve lenf damarlarıyla beslenir. Yani bunların faaliyeti, yine sulb ile teraib arasına bağlıdır.

İşte bu âyetlerde, gözönünde her zaman görülen bu gerçeğe işaret edilerek Allah’ın yaratma kudreti anlatılıyor. Erkekten sperm, kadında yumurta gibi gözle görülmeyen hücreleri yaratıp bunların birleşmesinden yürüyen, gören, düşünen, yapan insan yaratan Allah, onu yeniden yaratamaz mı? Elbette yaratır.

Râzi’nin naklettiği gibi burada bazı inkarcılar Kur’ân’da böyle “*atan su*”dan bahsedilerek “**Sulb ve göğüs kemikleri arasından çıkar.**” diye nitelenmesini tenkit etmişler ve demişlerdir ki: “*Sulb ve göğüs kemikleri arasından çıkar.*”denilmekten maksat, meni bu yerlerden ayrılır, yani dediğiniz gibi husyelerden sulbe doğru oluşur demek ise öyle değildir. Çünkü o, kanın fazlasından doğup oluşur ve bedeninin bütün cüzlerinden ayrılır. Hatta her uzuvdan o uzvun huyunu ve özelliğini alır da ondan onların, yani o uzuvların benzeri doğmaya elverişli olur. O’nun için görülür ki, cinsel ilişkide aşırı gidenin bütün uzuvlarını zayıflık kaplar. Eğer maksat, meninin en önemli cüzleri burada oluşur demek ise, bu da zayıftır. Çünkü meninin en önemli cüzleri dimağda gelişir. Bunun delili de meninin görünüşte dimağa benzemesidir. Bir de onu çok harcayanın önce gözlerinde zayıflık ortaya çıkar. Eğer maksat, meninin karar kılıp kaldığı yer burasıdır demek ise bu da zayıftır. Çünkü onun kaldığı yer meni damarlarıdır. Bunlar ise hayalardan itibaren birbirine girmiş girift damarlardır. Eğer maksat, meninin çıkış yeri buradadır demek ise bu da zayıftır. Zira his gösteriyor ki durum öyle değildir.

Yukarıdaki açıklamalardan sonra bu itirazların haksız yere söylenmiş safsatalardan ibaret olduğunu anlamak kolay olur. Bunda sade dimağ işinden ve bir de aşırı gitmenin zararından bahis itibarıyla iki fayda varsa da bunları vesile edinerek yapılan itirazlar boştur ve “**sulb ile göğüs kemikleri arasından çıkış**”sözünün ifade ettiği mânânın kapsamından gafil olmaktır.

Bir kere meninin doğup oluşması, ayrılması ve uzuvların ondan doğması keyfiyetleri hakkındaki sözler kuruntu ve zayıf zandan ibarettir. Kuşkusuz Allah sözü uyulmaya daha layıktır.

“**Sulb ile göğüs kemikleri arası**” tabiri, hakikat ve kinayesiyle bütün iç organları ve üreme aygıtını kapsayan ve sınırları hatta bütün vücudu ve hatta birleşmeyi ifade eden son derece

kapsamlı ve bu konuda bütün sırları içine alan en güzel bir tabirdir.

Bilindiği gibi meninin halis meni olarak oluşması, ayrılması ve karar kılması sulbe bağlı olan meni torbacığında neticelenmektedir. Üreme yapması için atması şart olduğu gibi, çıkışının da birleşme halinde döl yolundan rahme doğru, kadının sulbü ve göğüs kemikleri arasında olması şarttır. İnsan bu şekilde yaratılmıştır. Onun için burada “**atan su**” tabiri mutlak bırakılmayıp bu şarta işaret için bu sıfatla nitelenmiştir.

İkinci olarak, kuşku yok ki en önemli uzuvlar ve hatta bütün uzuvlar, sade bu vazifeyle değil her işle ilgilidir. Bu arada en büyük parçası da dimağdır. Arkada sulb, dimağdan gelen omuriliğin kalesi olduğu gibi, önden gerdan, sine ve bütün dallarıyla göğüs kemikleri de böyledir. Bu şekilde sinir sisteminin dayanağı olan “*sulb ile göğüs kemikleri arası*” bir de her canlıda daima uyanık olan ve ihtiyaçlarının tamamlanmasına ve giderilmesine memur edilmiş tabii ve doğuştan var olan bir meyli ifade eder. Bu bakımdan da şunu söyleyelim ki:

Bizim ihtiyaçlarımızı gidermek için hazırlanmış olan eşyadan beyin merkezinde meydana gelen tesir, daima bu tesirin meydana geldiği sırada iç organların bulunduğu hale göre olur. Mesela, görme ve koklama duyusuna bir yiyecek sunulduğu zaman, mide ona son derece muhtaç durumda kalmış ise onun algılanması lezzetli ve elde etme arzusu kuvvetli olur. Oysa mide dolgun bulunduğu zaman aynı yiyeceği nefis ihmal eder veya tiksindir de algılama merkezi o canlıda onu uzaklaştırmaya mahsus hareketler meydana getirir. İşte bu hal, üreme vazifesine mahsus fiillerde ve daha diğerlerinde de olur. Bundan anlaşılır ki algılama merkezinin yabancı cisimler etkisine ait hükmü, onların iç uzuvlar için önemli olması veya olmamasıyla bir paralellik arz etmektedir. Bu hükmün meydana gelmesi için, dış duyularla algılanan ve sinirlerden algı merkezine geçen tesirin derhal bu merkezden iç uzuvlara yansması da zorunlu olmak gerekir. Bu hal zorunlu olmakla beraber bu etkilenme yalnız kendisine ihtiyaç duyulan uzva yansımakla kalmaz bütün sinir sistemine yayılır, şimşek gibi büyük bir hızla uzuvların hepsini etkiler.

Bir yırtıcı hayvan, mesela bir kurt farz edelim, bir yerde bulunuyor ki, bulunduğu yerden hem dişisini hem de bir koyunu aynı anda görmesi mümkün oluyor. Duyular, beyne ancak bu iki hayvanın dış şeklinin etkisini nakleder. Bunun üzerine beyinden çıkacak hüküm de iki türlü olur. Çünkü dişisini görmekle üreme uzuvları uyanır, koyunu görmekle de yemek arzusu uyanır. Eğer kurtta yemek ihtiyacı hakim ise, önce koyunu avlayıp yemek için saldırır. Eğer cinsel ilişki ihtiyacı ağır basarsa dişisine saldırır. Buna “*Bu şekilde farklı iki tesirin olması, farklı iki hayvandan olduğu içindir.*” diye itiraz etmenin mânâsı da yoktur. Çünkü bu farklılık, sırf o iki etkinin aynı anda ulaştığı iki organın farklılığından meydana geliyor. Kurt iğdiş olsaydı, kuşkusuz dişisini bırakıp avına koşacaktı. Bir koyunu bir taraftan bir kurt, bir taraftan da bir koç görseydi kurt yemeğe, koç aşmaya koşacaktı.

Bunlar gibi daha birçok misalden anlaşılır ki, bir şeyden iki ayrı uzuvdaki etkisine göre farklı iki hüküm çıkar. Biri erkek biri dişi iki kaplanı bir araya getirsek, bunlar birbirleriyle cinsel ilişkide bulunma arzusu duydukları zamanın dışında birbirinden kaçınır, böyle bir zamanda ise yanaşırlar. Aralarında ortak olan bu etki öncekinin aksine olur.

Demek ki, aynı etkilerden iç uzuvların durumuna göre farklı fiiller oluştuğu, bunların her zaman bütün uzuvlara aynı anda yansıdığı ve ihtiyacı daha fazla olan uzvun beyne, bu tesiri diğerlerinden daha şiddetle geri çevirdiği kesindir. İç uzuvların isteklerine dair algı

merkezine vuku bulan duyurudan ve bu isteklerin yerine getirilmesi için hazırlanan fiillerden zihinsel belirtiler meydana gelir. Her ne zaman canlı, bu isteklerin algılanması ile bunların yerine getirilmesine mahsus hareket arasında bir zaman geçirmese, onun fiilleri başka değil, sadece ilham kuvveti (estinqe)nden meydana çıkar. Zira yalnız bu ilham kuvvetidir ki, terkipçe en aşağı derecede bulunan canlıların fiilleri bununla tamam olduğu gibi, terkipçe en mükemmel olan canlılar, hatta doğumundan hemen sonra insan da böyledir.

Fakat beyin gelişip zihin sağlamlaşmaya başladıkça insan kendisini tanımaya başlar,Bu vazifeler gelişmede en yüksek dereceye ulaştığı zaman, iç organların etkisinin beyin üzerinde önceki gibi otoritesi kalmaz. O vakit evvelki ihtiyaçlardan hemen yapılan fiiller zihin kuvveti ile türlü şekillerde nevilenmiş olur. Bu kuvvetten öyle yeni ihtiyaçlar ortaya çıkar ki, bunların, o gayesi hayatı korumak olan ihtiyaçlarla ilgili olmadığı açık olur. Bu şekilde hayattan fedakarlığı gerektiren bu zihinsel ihtiyaçları ya kendinden başka gaye gözetmeyen boş, oyun ve eğlence zevkünden ibaret bir düşünüş ve aklî ve bedeni bir kötüye kullanım olur; bunlar,

“Dinlerini oyun ve eğlence edinenler.” (A'râf, 7/51)

dir. Yahut kendinden fedakârlık ederek Allah'ın kullarına yararlı olmak için Hak yolunda can feda etmek derecesine kadar varacak ilâhî bir olgunluk gayesini hedef edinen yüksek bir ruhani zevk olur ki, bunlar da

“Onlara mühürlü halis sudan içirilir. Onun sonu misk kokar.” (Mutaffifin, 83/26)

diye anlatılanlardır.

Bu ihtiyaçların da sinir sistemine intikal etme durumları öncekilerin intikal ediş şekline farklı olmaz. Bu şekilde bu kuvvetin iç uzuvlarda da bağ ve dalları vardır ki bunlar sulb ve göğüs kemikleri arasındadır. Bu hikmet ile de yüce Allah “sulb ve göğüs kemikleri”ni özellikle zikretmiştir. Bundan da anlaşılır ki, dimağa işaret edilmemiş diye sulb ve göğüs kemikleri arasından bahsedilmiş olmasına itiraz eden inkârcılar, bunların sinir sistemi ile ilgisini ve sinir sisteminin dimağa ait olduğunu bilmediklerinden dolayı o lafları söylemişler ve imanları olmadığı için ilâhî kelâmın irşatlarından yoksun kalmışlardır.

Bu şekilde insanın nutfeden yaratılışına dikkatleri çekmenin yararı da pek büyüktür. Çünkü yukarıda da hatırlattığımız gibi bu, insana kendini tanıtabilecek ve üzerinde koruyup gözetici tek üstün varlık olan Yüce Allah'ın yaratıcılığını ve kudretini anlatacak en açık delillerdendir.

İLK OLARAK, İnsan sûresinin başında da geçtiği gibi, insan vücudunda enteresan terkipler çoktur. Dolayısıyla onun sümük gibi değersiz ve basit görünen bir maddeden yaratılışı, dilediği gibi hareket eden güçlü yaratıcının varlığını ve gücünü gösteren en büyük delildir. Bir nutfenin düşünen, bakan, akıl eden, koruyan ve yüce değerlere sahip olan bir insan haline getirilmesi ne büyük yaratıcılık ve güçlülüktür?!...

İKİNCİ OLARAK, insan kendi hallerini başkalarının hallerinden daha iyi anlar ve görür. Onun için bu delil olmada daha tamamlayıcı bir yol oynar.

ÜÇÜNCÜ OLARAK, insan bu halleri hem kendi evladında hem de diğer canlıların doğumlarında devamlı olarak gözleyebilmektedir. Onun için bunun, dilediğini yapan bir yaratıcının varlığına delil olması daha kuvvetlidir.

DÖRDÜNCÜ OLARAK, bunun delil olarak kullanılması, hikmet sahibi bir koruyucu ve dilediğini yapan bir yaratıcının varlığını kesin olarak gösterdiği gibi, aynı şekilde bu, öldükten sonra dirilmenin ve haşir ve neşrin doğru olduğuna da kesin delildir. Çünkü insanın sonradan yaratılışı anne ve babasının vücudunda ve hatta bütün âlemde dağılmış olan cüzlerin bir araya getirilmesi ve ona ruh üfürülmesi sebebiyle olduğu için, onu öyle toplayıp düzeltmek suretiyle de düzgün bir insan yapan yaratıcının kudreti düşünülünce, ölüm ile o cüzlerin dağılmasından sonra onları bir araya getirmeye ve önceki gibi düzgün yaratıklar yapmaya gücü yettiğini itiraf elbette gerekli olur.

Onun için buyruluyor ki: Kuşkusuz o yaratıcının onu geri döndürmeye elbette gücü yeter. Yani bu yaratılış şekline gerek bir bütün olarak ve gerek ayrıntılarıyla bakılınca insanı başlangıçta yaratanın tekrar geri döndürmeye gücü yettiği, onu ölümlerle çevirip yeniden diriltilerek huzuruna dikmeye ve o suretle kendini tanıtmaya kadir olduğu anlaşılır ve bu şekilde size onu haber verir.

Burada “**Ancak ona döndürüleceksiniz.**” (Bakara, 2/245) mânâsını ifade eden bu geri döndürüş, insanın Müminûn sûresinde anlatılan yaratılışının dokuz aşamasından sekizinci ve dokuzuncu merteye olarak

“**Sonra siz bundan sonra muhakkak öleceksiniz. Sonra da muhakkak siz kıyamet günü diriltileceksiniz.**”(Mü'minûn, 23/15-16)

âyetleriyle haber verilen ölüm ve kıyamet günü yeniden dirilme aşamalarını anlatmaktadır.